

ENRIC CASANYES 1919-2015

L'Enric Casanyes Piera , fou un històric llibertari que al llarg de molts anys el varem entendre com una persona que sempre ens va parlar en claredat, senzilles i molta humilitat, que en cap moment va tractar de imposar el seu criteri i amb el pas del temps, es una de les persones que va anar-hi guanyen i fen respectar la seua manera d' estar i el seu criteri d'home lliure, que sempre va caminar i aprendre quina era la nostra raó de ser.

La cooperació, la socialització de les nostres vides es el camí que per raons de injustícies classistes es fomentaren en un període de revolució industrial a on molt pocs tenien els drets adquirits de la vida social, per lo que els homes i dones dels pobles injustament tractats tingueren que començar a organitzar les seves vides, i construir una societat i Enric Casanyes Piera forma part d'aquest homes i dones, que ja procedia d'uns vincles familiars molt directes amb les lluites obreres de moments anteriors, i de ven jovenet ja estava militant amb les Joventut Llibertaries de Santa Coloma de Gramanet que eren els seus barris, quan al maig de 1935 el varen detenir amb 16 anys amb altres companys i l'acusaren de boicotejar els tramvies de Sant Andreu a Sant Adrià quan col·laboren amb els obrers del sector que estaven en vaga, i es cremaren alguns dels tramvies d'aquella línia.

Ell, Casanyes a penes tenia 16 anys, ja trepitjava la presó ja que havia nascut al 1919, un any que podem destacar perquè un dels seus familiar Simó Piera fou un dels obrera a destacar en aquell moment de la Vaga de la Canadenc i fundador de la CNT de 1910 i Salvador Seguí havia voltat per casa seua quan ell era xicotot.

Com a càstig pels aldarulls dels tramvies va passar uns dies a la Model i després enviat a l'Asilo Duran que aleshores estava a la travessera de Gràcia cantonada amb Balmes. Allí estigué una temporada que podem estar segur que no va aprendre gaire cosa. I a on ell mateix ens adverteix en una entrevista que li feu Txema Bofill a on ens parla dels "Capellans Malparit" i la seva repressió que eren qui s'ocupava d'aquell reformatori i les seves males pràctiques.

Afiliat al sindicat de la construcció tenia el ofici de Pintor que el va acompanyar bona par de la seva vida.

El 19 i 20 de juliol del 36 va estar pels carrers de Barcelona a l'assalt de les casernes militars de Sant Andreu del dia 20 de juliol del 36, després marxa amb la 25 divisió al front d' Aragó, la coneguda columna del Solidari "Antonio Ortiz" , acaba de guerra civil s'exilia a França per Prats de Motlló i passa com tants d'altres republicans i llibertaris trepitja els camps d'Arlés , Argeles i Barcares allí en migs de la sorra de la platja, retinguts com a "perigosos rojos republicanos " tingueren que començar a refer les

seves vides, unes vides que havien quedat truncades i que de nou tingueren que aixecar-se. Encara que ell en alguna que altre entrevista reconeix que va tindre la sort de que quan arriba a aquest últims camps de concentració j'estaven les barraques de fusta construïdes casi totes.

Tornant a Espanya sempre en clandestinitat, amb l'idea d'establir contacte amb els llibertaris i els antifeixistes de l'època, però veient que el país era una gran presó i un gran cementiri aconseguí regularitzar la seva documentació per seguidament exiliar-se al Brasil a on de nou establirà contacta amb els companys llibertaria tant espanyols i Portuguesos.

Un cop arriba al Brasil estigué primer a Sau Paulo i després a Porto Alegre amb el gran pedagog i continuador de l'obra de Ferrer i Guardia i l'escola Moderna , Josep Puig Elías, allí també es troba a un destacat metge llibertari de cognom Pujol, altres militants llibertaris, entre tot ells començaren de nou l'embrió de l'autogestió, el municipalisme que tant interessants resultats donaren temps enrere a aquella ciutat de Porto Alegre.

Després de 23 anys d'exili a la mort del dictador tornaria a la seva ciutat de Barcelona a on poc a poc va anar-hi conectan amb els vells i joves companys del moment i així primer amb el nucli que es reuní al centre lleidatà i després en altres indrets de la CNT i de la CGT i dels ateneu llibertaris obrí el seu gran llibre de la vida i va deixar palesa de molts del moment de lluita per la vida que ell havia viscut directa o indirectament, per exemple amb el llibre d'Ortiz **General sin Dios ni amo**, de Gallardo y Márquez , que realment es un dels llibre de referència per conèixer la revolució espanyola o per exemple l'altre aventura interessantíssima "**Pirates de la llibertat**" un dels llibre que va escriure el periodista Xavier Montanya que tractà sobre l'història de segrest d'un vaixell a alta mar, fets ocorreguda entre el 21 de gener i el 3 de febrer de 1961 i que el General Franco, va temé pel seu regim per moments. Es tractava del segrest del transatlàntic portuguès Santa Maria amb més de mil passatger a bord, projecte reivindicatiu que parteix en aquell moment dels llibertaris portuguesos i espanyols que es troben en aquell moment al Brasil, i que Enric coneixia molt bé perquè d'una manera o altre havia participat en la seva logística, i altres documents que estan configurar les biblioteques i videoteques sobre la revolució espanyola compten amb la seva aportació a l'història objectiva dels fets de la revolució espanyola de la qual ell va ser partícip directa, que reflecteixen la seva manera d'entendre aquest món, que en definitiva no es més que, ser conseqüent i respectuós han si mateix, i en tot allò que l'envolta, camí de la socialització del esser humà.

Salut i anarquia

Manel Aisa

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article11658>

